

Petru Cărare

UMBRELA

desene de
Lică Sainciuc

Ediția a 4-a

CARTIER *codobelc*

Vestitorul primăverii

Ridicându-se în coate
Pe omătul subțirel,
În pădure,
Astă-noapte,
S-a ivit un ghiocel.

Bate vânt de nu știi unde:
— Nu te temi c-ai să îngheți?
Ghiocelul îi răspunde:
— Nu mă tem!
Sunt îndrăzneț!

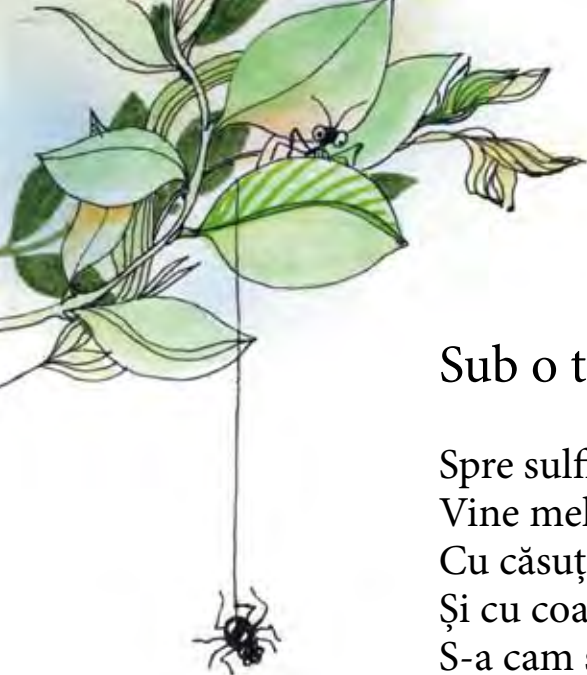

Început de primăvară

Tot mai tare luminează
Soarele cu raze dulci
Și, de-acum, pe la amiază
Vrei de el la dos să fugi.

Pomii s-au trezit și vița,
Scot la soare mugurei.
Mergem toată grădinița
Să culegem ghiocei.

Sub o tufă de sulfină

Spre sulfina din cărare
Vine melcul pas cu pas,
Cu căsuța în spinare
Și cu coarne lungi pe nas.
S-a cam speriat poporul —
Gâze mari și gâze mici;
Buburuza își ia zborul,
Pleacă-n grabă trei furnici.

Chiar bondarul o tulește —
Cică-l doare-un picioruș.
Sub o tufă de nădejde,
S-a ascuns un cărăbuș.
Licuricii ies la soare:
— Dați elitrele la dos!
Râde melcul în cărare:
— Uite, mă, ce neam fricos!
Vin tocmai din ceea vale
Să mă joc cu voi aici...
Da ieșiți odată-n cale,
Buburuze și furnici!
I-a răspuns din mărăcine
Greierașul curajos:
— Dacă vrei să fie bine,
Lasă coarnele în jos!

Pui de graur

Pui de graur,
Cioc de aur,
Nu sări așa, bădie,
Să nu cazi din colivie,
Căci taman
De sub frunza de bostan
Te pândesc cu lăcomie
Doi ochi negri de motan.

Puișor de vrabie

— Mamă, lasă-mă să zbor.

— Mai așteaptă, puișor.

— Nu mai vreau!

Să știi că țip:

Cip-cirip!

Cip-cirip!

— Tu nu vezi că n-ai aripi?

Stai puțin, să te-nfiripi.

— Nu mai vreau!

Să știi că țip:

Cip-cirip!

Cip-cirip!

Broscuța cea isteață

Sta broscuța cea isteață
Într-o apă cu verdeață.
Rața, vrând în clanț s-o ia,
Se repede după ea.

Uite, uite c-o înhață!
Dar broscuța cea isteață
Hop! și sare dintr-un val,
Ca săgeata, drept pe mal.

Sare pe pământ broscuța,
Rața după ea — fuguța.
Pitulat, un brotăcel
Tremură ca vai de el.

O ciubotă sta zvârlită
Cu căputa dezlipită,
Iar broscuța de colea
Tuști! și se ascunde-n ea.

Se începe o mijacă:
Rața cată în tureacă,
Iar broscuța, iute foc,
Prin spărtură-și face loc.

Rața — fuga la spărtură,
Iar broscuța-i iar la gură,
În tureacă. „Măi, da ce-i?”,
Stau mirați doi șoricei.

Rața, rău înfuriată,
Intră în ciubotă toată.
Dar broscuța, pe din dos,
Sare prin spărtură jos.

Stă-n ciubotă biata rață,
Iar broscuța cea isteță
Râde de prostia ei.
Râd și cei doi șoricei.

Obida lui Grivei

Unde freamătă răchita
Peste valul plumburiu,
Ghiță și Onel venit-au
Să-și înece lenea-n râu.

Iar Grivei, cățel de treabă,
Cam poznaș,
dar harnic tare,
Și-a vârât în apă laba:
Oare câte grade are?

— Stai să iasă înc-o dată,
A propus pe loc Onel,
Și atunci zi-i, măi tată:
Țuști! în apă după el!

Dar, răpus de așteptare,
Zice Ghiță: — Uite ce-i,
Peștele-ar sări, da-mi pare
Că se teme de Grivei.

Marș, jiganie mărunță! —
Strigă amândoi cu ură.
Râul apele-și încruntă,
Bolmojind la cotitură.

Pe spinarea lui spumoasă
Se arată un broscoi,
Iar Grivei o ia spre casă
Și tot cată înapoi.

Sub o tufă se reține
Până-și vede botul lins:
Nu cumva în sat
vreun câine
Să-l întrebe de ce-a plâns.

